

EL BRUNESCHI DE PALAFOLLS

Fa uns dies va arribar-me una carta del Japó que enviava l'arquitecte Arata Isozaki, relatant que el dia 26 de juliol celebra el seu 77 aniversari i que tindria molt de gust en acollir-nos, si decidíem anar a la festa que prepara en un poble prop de Tokio.

Han estat anys que no teníem contacte i m'ha fet il·lusió tornar a saber de manera directa de la seva persona. Per aquestes mateixes vibracions, he tornat a visionar els vídeos gravats de les obres del Palauet i les seves visites, en un Palafolls molt diferent del d'ara, temps que varen durar

els treballs del nostre polisportiu. M'he vist amb cua vint anys més jove.

Realment el poble ha crescut al voltant d'aquesta cúpula genial que desafia les lleis de la gravetat. Els edificis, l'ampliació urbana i fins i tot la gent de Palafolls no seria la mateixa sense aquesta obra central d'un japonès tan peculiar que va decidir arribar-se a treballar fins aquesta part del món.

Crec que ens ha passat, salvant les distàncies, com a la ciutat de Florència, on un arquitecte renaixentista li va col·locar una cúpula al Duomo, erigint-se com obra determinant d'aquesta meravellosa ciutat toscana. Tot el que vindrà després, sigui públic o privat, guelfo o gibelino, s'emmirallarà en aquest edifici de Brunelleschi que acompanyà el campanille de Giotto i acaba pintant el Vassari, exemple universal d'arquitectura i també de l'empenta d'un temps i un poble.

Estic donant-li voltes, per acostar-me fins aquesta cantonada del món tan llunyana i vull pensar que el nostre amic Arata es deixaria convèncer altrament per tornar a treballar a casa nostra, precisament en el projecte d'habitatges socials que l'Ajuntament ha d'afrontar en els propers anys que venen farcits amb mals aires de crisi.

Tenim 500 peticions de gent nostra que ha demanat un habitatge i ara en farem tan sols 70, la construcció està en una recessió tal que amenaça aturar-se amb les conseqüències laborals que comporta i l'Ajuntament ha de fer de motor econòmic, en la mida de les seves possibilitats, tenint una previsió de patrimoni de sòl suficient com per afrontar aquest repte de manera decidida.

Algú ens dirà que no fa falta el millor arquitecte del món per aquest projecte. Però cal acceptar també que els models constructius estan força esgotats quan sembla que l'única solució per afrontar uns costos exagerats, és reduir la qualitat i el dimensionat dels edificis. No sé si la solució ha de venir de Japó, però cal moure's i no conformar-nos amb el que tenim i ens ofereixen. En el fons Isozaki és un poeta que fa edificis i la poesia és la millor de les formes de dir i contradir, a la fi utilitzar el llenguatge.